

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır !

<http://www.kurtuluscephesi.com>

1 Mayıs 2007

1 MAYIS 1977 1 MAYIS 2007 30 YILLIK TARİHİMİZ

1 Mayıs, herkesin bildiği gibi, işçi sınıfının birliğinin, enternasyonal dayanışmasının ve sınıf mücadelesinin bir simgesidir. Bu simgesel niteliği ile 1 Mayıs, 1886 yılından günümüze kadar dünyanın her yerinde küçüklü büyüklü pek çok kitlesel eyleme sahne olmuştur. Burjuvazi, işçi sınıfının sınıf düşmanı, bu kitlesel eylemler karşısında, her zaman işçi sınıfının kendi sınıf gücünün bilincine varmasını engellemeye çalışmış, 1 Mayıs'ları "şenlik" havasına sokarak yozlaştırmaya, sınıfsal içeriğinden soyutlayarak sıradan bir "işçi günü" haline getirmeye çalışmıştır.

Ancak burjuvazinin bu çabaları, işçi sınıfını sınıf bilincinden tümüyle uzaklaştırmak için yeterli olmamıştır. Bu yüzden işçi sınıfının "sınıf örgütü" görünümünde "icazetli" örgütlenmeler solda yaşatılmaya çalışılmıştır. Bu pasifist ve teslimiyetçi "parti"ler, kimi zaman "sosyalist", kimi zaman "emek" ve hatta "komünist" adlarıyla faaliyet yürütmüşler, her zaman ve her yerde işçi sınıfını kendi ideolojisinden koparmaya ve insanlığın kurtuluş mücadelesinin öncülüğünden uzaklaştırmaya çalışmışlardır.

Emperyalizm ve oligarşik yönetim ikilisi, işçi sınıfının mücadelesini "icazetli sol"la saptırmada başarılı olamadıkları her yerde ve her zaman zora başvurmaktan kaçınmamışlardır. 1 Mayıs 1977'de olduğu gibi...

1 Mayıs 1977 katliamı, işçi sınıfının mücadelesini engellemek kadar, işçi sınıfının halkın kurtuluş mücadelesinin öncüsü olmasını da engellemeyi amaçlayan karşıdevrimci bir zor uygulamasıdır.

Tarihler 12 Eylül 1980'i gösterdiğinde, oligarşinin siyasal zoru askeri biçimde, "askeri darbe"yle doruk noktasına ulaşmıştır.

12 Eylül döneminde oligarşinin askeri güçleriyle yürüttüğü terör, şiddet ve pasifikasyon ortamında devrimci mücadele geriletilmiş, devrimci örgütler büyük darbeler almıştır.

Ama bununla yetinilmemiş, devrimci mücadelenin tarihi çarpıtılmaya, silinmeye ve nihayetinde unutturulmaya çalışılmıştır. Bunun için tüm eskimiş solcular devreye sokulmuştur.

Öte yandan işçi aristokrasisinin gücü artırılmış ve yaygınlaştırılmıştır. İşçi sınıfı “globalizm” söylemiyle “dünyanın değiştiği”ne, sınıf mücadelesinin “öldüğü”ne, insanlığın bir bütün olarak kurtuluşunun söz konusu olamayacağına ve elde ettiği kazanımlarla kendi başına “ayrıcalıklı” bir yaşam sürdürebileceğine inandırılmaya çalışılmıştır. Bunda da oldukça başarılı olmuşlardır.

İşçi sınıfı **kendisi-için sınıf** olmaktan uzaklaştırılmış, **kendi-kendine sınıf** konumuna itilmiştir.

“Elveda proletarya” söylemleriyle sınıf mücadelesi bir yana itilmiş, ne olduğu belirsiz bir “emekçiler” söylemi yaygınlaştırılmıştır. Bununla da yetinilmemiş, her çalışan “emekçi” ilan edilmiş, devlet memurları başlı başına “kamu emekçileri” statüsüyle “emekçi sınıf”ın merkezine yerleştirilmeye çalışılmıştır.

Bu koşullarda işçi sınıfının ideolojisini benimsemiş pek çok aydın, umutsuzluğa düşerek işçi sınıfı ideolojisinden kopmuş, sendikalar “globalizm”in savunucusu haline dönüşmüş ve solda “neo-liberalizm” güçlenmiştir. Böylece kendilerini “marksist” ya da “marksist-leninist” olarak tanımlayan sol örgütler bile, “kamu emekçileri”nin kredi kartlı yaşamının sorunlarını çözmeye çalışan sıradan “sivil toplum örgütleri”ne dönüşmeye başlamıştır.

Tarih, yine kendi yolunda yürümüş, “globalleşme” diye kutsanan emperyalizm, Afganistan ve Irak işgalleriyle gerçek yüzünü bir kez daha ortaya koymuştur.

Amerikan emperyalizminin Irak işgaliyle birlikte, “globalizm” dönemi sona ermiştir. Dünyanın her yerinde emperyalizme karşı savaşmak gerektiği düşüncesi yaygınlaşmıştır.

İşte tarihin bu dönüşümüyle birlikte, emperyalizm ve onun yerli işbirlikçileri eski yöntemlerine geri dönmüşler, faşist milisleri yeniden sahneye çıkarmışlardır.

Her zaman olduğu gibi, faşist milislerin temel hedefi, devrimci mücadelenin gelişimini engellemek, yükselen anti-emperyalist tepkileri pasifize etmek ve bunları “milliyetçilik” ve “din” propagandasıyla emperyalizme yedeklemektir.

Bugüne kadar şeriatçılık karşısında laikliği bile savunamayan bir “sol” hareketin, halkın anti-emperyalist tepkilerini “milliyetçilik” görünümü altında kendilerine kanallize etmeye çalışan faşist milis örgütlenmeler karşısında yapabileceği hiç bir şey yoktur.

Bugün sol görünüm altında, legalistler ve legalist olmaya aday olanlar, “birleşik ve kitlesele 1 Mayıs”tan söz ederek, “gövde gösterisi” ile kendi sempatanlarını elde tutmaya çabalamaktadırlar. Bu, aymazlığın açık ifadesidir.

Gün, oligarşinin siyasal zoruna karşı mücadeleyi örgütleme ve yürütme gündür. Faşist milis saldırılara karşı mücadele, oligarşinin askerileştirilen siyasal zoruna karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır.

Bugün işçi sınıfının ve devrimcilerin görevi, emperyalist saldırganlığa karşı, oligarşinin siyasal zoruna karşı, faşist milis saldırılara karşı mücadeleyi örgütlemek ve yürütmektir.

Bu mücadele, bağımsız Türkiye mücadelesidir.

Bu mücadele, demokratik Türkiye mücadelesidir.

Bu mücadele, faşizme ve şeriatçılığa karşı demokrasi mücadelesidir.

Bu mücadele, anti-emperyalist ve anti-oligarşik devrim mücadelesidir.

KAHROLSUN EMPERYALİZM!

KAHROLSUN FAŞİZM!

YAŞASIN HALK KURTULUŞ MÜCADELESİ!

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!